

прочелје

Дејан Алексић

КАВКАЗ

КАВКАЗ

Гојазна жена отеких удова брише прашину с полица. Њен пензионисани муж чита новине.

„Кавказ”, каже он, „то ти је поднебље са највећом концентрацијом стогодишњака на свету.” Потом лизне кажипрст. Шум новина попут оштрице распољује домаћу тишину. Жена ћути. Витла крпом као времешна Пепељуга. Ваздухом лебде разаткани мириси вечере.

Муж обрише окна наочара рубом столњака и звучно уздахне кроз нос. Жена такође, враћајући своје порцуланске љубимце на полицу. Потом се пожали на изненадни напад свраба на месту које не може дохватити.

„Где му дође тај Кавказ?”... додаје, неспретно тапкајући руком по сопственим леђима. Муж, склопивши новине, устаје да је почеше. Отприлике тамо где би, да их којим случајем има, био корен крила.

ТРИ СТАРЦА

Пред портом старци разгледају читуље. Најнижи хлади лице машући шеширом. Спарно је.

„Овога сам познавао”, каже. „Био је поштански службеник.” Остала двојица подижу наочаре ближећи се. Загледају. Са црквеног торња одбије звоно и прхну голубови. Из оближњег парка допире смех неке младе жене.

Потом, старци одлазе, споро, са новинама под мишком. Лице над њима кипе од цвркута. Спарно је.

Остаје још да се каже да су и младе жене смртне, а голубови, каткад, носе пошту.

ВЕЛИЧИНА

Купујем новине. Млада трафиканткиња лакира нокте. Када пребраја кусур, чини то обазриво, листајући новчанице врховима прстију, у неразумљивој плими рањивости. То траје. Као да монтира бомбу, помишљам. Чекајући, погледом прелећем наслове упрегнуте у синтагме ужаса.

„Изволите”, каже, неспретно протежући руку кроз малено окно, са грчевитом стрепњом у гласу, већом од сваке Палестине.

ГОВОР

*Нем сам и глуп. Кућинице ми алфабетџи.
Покажи ми своје добро срце. Прилог по жељи.*

Тако гласи шаблонска порука спуштена на мој сто. Човек који је ту оставио обилази друге столове. Кафана је веома задимљена. Женски глас са интерфона објављује распоред полазака аутобуса. Неко у углу кашље.

Напољу се, испевавајући заборав, растеже ледени вокал ветра. Жежи се кожа посрнуле цивилизације. На лица леже лепи тајни умор, бескрајан као Говор.

Нешто божански несаопштено развејава по слуху одјеке малих, научених истина.

Говор је избављење, понављам у себи, говор је избављење.

Човек се враћа да узме своју штампану поруку. Покривам је новчаницом са ликом великог реформатора језика.

ВЕЗА

Мој отац има болесно срце. У унутрашњем џепу његовог обешеног капута стоји хрпа ЕКГ снимака. Не разумем ништа листајући те графиконе налик на дугачке низове слова М.

Он се одмара у суседној просторији. Не зна да у топлој тами ткива срце компоњује ораторијум за слово М.

Враћама налазе натраг. Празни рукави капута дубе побожно, као цеви оргуља.

Мој отац никада није слушао Баха. Али је Бах, сигуран сам, када када ослушкивао срце.

САГА ЈЕСЕЊЕ ВЕЧЕРИ

Једна угледна госпођа из нашег суседства изненада је полудела. Нико није умео да објасни зашто.

„Затварала је очи пред истином”, чуо сам сакривен под отвореним комшијским прозором, док сам се са осталом децом играо жмурке.

Гуснуо је септембарски сутон ваљајући мирисе скоре кише.

Две комшинице се дошаптаваху скидајући веш са конопца.

„Ти жмуриш”, нанишани ме изненада прстом девојчица у коју сам био потајно заљубљен.

Један кишобран се котрљао низ улицу и лишће се спремало да затрепери за рачун исте кривице.

ЛЕКТИРА

Једном сам у Градској библиотеци узео *Грчке митове*. Унутрашње стране корица беху ишаране резултатима извесне карташке игре. Ту и тамо, могао се пронаћи отисак карминисаних усана или колут талоба кафе. Трагови земаљских обзира имају своја беспућа.

Читао сам до у касну јулску ноћ и једну ноћну лептирицу, нежну, нежну, убио успут. Остала је међу чврсто склопљеним странама књиге коју вратих сутрадан. Још увек је тамо. Када размишљам о неком ко ће је пронаћи, једнога дана, испресовану, крилаца тако крхких да их и благи струј уздаха осипа у прах - постајем меланхоличан и кротак. Беспуће ми је око срца.

Могао бих да тај неко будем и ја, изгубљен на ветрометини долазећег смисла. Као на зачетку сваке озбиљне митологије.